

Zuzana Andrášová, 15 rokov, Spišská Belá

JUPITER

Jacob Edward Sydney

„Čo je teda láska?“ chlapec stojaci v strede javiska položil otázku. Nikto však na ňu neodpovedal. Otočil sa teda na dievča, ktoré sedelo na rebríku. „Povedz mi, drahá Venus, čo je to láska?“ dúfal, že mu dievča odpovie to, čo chce počuť. Chcel vedieť, čo je láska. Dievča sa nadýchlo sa pomaly zišlo z rebríka. „Lásku si každý predstavuje inak, drahý Jupiter. Nikto sa nezhodne na odpovedi na otázku, čo je to láska. Pre niekoho je to pocit, pre niekoho je to nádej, pre niekoho je to však vec, ktorá ho zabíja.“

„Aký máš postoj na lásku ty, drahá Venus? Veď si predsa bohyňa lásky a krásy, čo na to vravíš ty?“

„Láska je pre mňa pojem, ktorý nedokážem opísať. Krása je pre mňa to isté. Som jediná, ktorá to vie rozlíšiť, drahý Jupiter. Vládneť im. Je to niečo tak silné vo mne, čo doslova až horí. Je to úžasný pocit, no mnoho ľudí si lásku mýli s bolesťou.“

„Možno je láska bolesť. Viem, ako láska bolí. Je to hrozné, je to akoby,..“ chlapec sa otočil na dievča a potichu k nej prišiel, „ako samovražda, o ktorej nevieš, že ju konáš.“

„Cítiš sa tak, ak sa zamiluješ do nesprávnej osoby.“ Povedalo dievča. Presne vedelo, o čom vraví. Neraz bola zamilovaná do

nesprávneho človeka, neraz trpela a myslela si, že to nemôže byť horšie. No stále sa to zhoršovalo. I keď vládla láske, nedokázala ju kontrovať. Nie v jej prípade.

„Venus, čo je to krása?“ chlapec pomaly prešiel okolo dievčaťa a sadol si na zem. „To, čo láska.“ Odvetilo dievča. „Krása ide ruka v ruku s láskou. Láska je krása a zase krása je láska, drahý Jupiter.“

„V tom prípade nepoznám krásu.“ Odfrkol chlapec, pozerajúc si na ruky.

„Nechceš ju poznať, pretože ťa zranila. No zranila ťa len jedna časť, prečo nechceš spoznať tú druhú?“

„Nechcem. Neviem, nemám záujem,..“ chlapec začal menovať dôvody, no ten pravý vyslovil až o chvíľu, keď nastalo ticho, „bojím sa.“ šepol do tmy a do ticha. „Bojím sa, že ak sa zamilujem do krásy, láska ma sklame. Bojím sa, že nikdy nespoznám lásku. Bojím sa, že nikdy nepoznám krásu, Venus. Povedz mi, prečo? Prečo sa bojím, prečo mám pocit, že nikdy nezažijem to, čo každý opisuje?“ chlapec skoro plakal, „tak hrozne sa bojím.“ Hlesol a hlavu sklonil do dlaní.

Dievča ho pohladilo po pleci. „Neboj sa, Jupiter. Všetko zažiješ v ten istý čas. Zamiluješ sa do krásy aj do lásky. A vieš čo? Bude to nádherné. Budeš šťastný a zažiješ to, čo chceš zažiť. Len sa musíš prestať báť.“ Dievča sa pousmialo na chlapca a vtislo mu malú pusku na líce.

Chlapec zodvihol pohľad a pozrel jej do očí. „Pomôžeš mi?“
šepol. Nevedel, čo má od dievčaťa sediacemu pri nemu čakať.

Bál sa jej reakcie. Nevedel, čo by spravil, ak by dievča
povedalo nie. Pravdepodobne by si začal myslieť, že nie je
dosť dobrý, tak, ako si to myslí stále.

Sebadôvera pre neho neznamená nič. Je príliš sebakritický,
bojí sa všetkého a všetkých, pretože nechce už byť ďalej
zraňovaný. Nadýchol sa, čakajúc odpoveď.

„Pomôžem ti.“